

Н. КУЗНЕЦОВЪ

КОМСОМОЛСКА ЛЮБОВЪ

Да не бѣхъ въвъ този домъ надничалъ,
где вълни разплисква любовта.
Азъ отидохъ при едно момиче
и се заседѣхъ до вечерта.

Късничко се сетихъ тази вечеръ,
прострелиха ми сърцето тамъ.
Само какъ да го разбирамъ вече —
истина, или шега — незнамъ.

Зазвѣни съ гласа си мойта мила,
тихичко, по силно следъ това,
искахъ азъ да наклоня глава
и да я цѣлувамъ, да я милвамъ.

Бий сърцето, като рана прѣсна,
гледахъ ѝ лицето заплненъ,
взехъ цигара и кибритъ азъ драснахъ,
и запушихъ, сбърканъ и смутенъ.

Влюбихъ се и много, много скоро,
и незнамъ: кжде и какъ сега.
Ахъ, съ какъвъ ли шурмъ да пресѣка
на сърцето влюбения поривъ!